

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΥΡΟΥ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

160AM
Αριθμός /2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΥΡΟΥ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Σοφία Φραγκάκη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στη Σύρο στις 18 Απριλίου 2013, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής(Λ.Μεσογείων 231) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», και τον διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εκπροσωπείται νόμιμα, και παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου της δικηγόρου Αθηνών Μέλλιου Μαργαρίτη, που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Της εταιρίας με την επωνυμία
», που εδρεύει στη , νόμιμα εκπροσωπούμενης, που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Στέφανο Κιούκα, που κατέθεσε σημείωμα..

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 22-6-2012 αίτησή της, που κατέθεσε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (αριθμός εκθέσεως καταθέσεως 833/2012), για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η 25-10-2012 και μετά από διαδοχικές αναβολές η παραπάνω δικάσιμος και γράφτηκε στο οικείο έκθεμα.

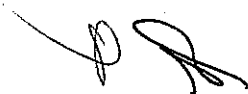
Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά κι όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. Ειδικότερα κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών, είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης του ν. 2123/1993 (54 έως 58). Κατά το ίδιο άρθρο, η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών

(50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (αρθρ. 55 παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν, που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών-εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του ν.2121/93, η οποία παρέχει στο δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/93, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου ο ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους

πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. για τα παραπάνω ΜονΠρΑθ. 1062/2002, ΜονΠρΘεσ. 29362/2002 αδημ., Μον ΠρΚοζ 284/2011 στη ΝΟΜΟΣ- Μ.-Θ.Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 741, σελ. 379, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα [βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303]. Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός

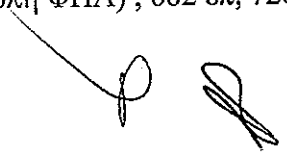
160AM

3ο φύλλο της /2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφ.Θεσ 929/2010 και 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, με την υπό κρίση αίτησή της, εκθέτει ότι είναι ο μόνος νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου, έχοντας δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων την είσπραξη, τη δικαστική διεκδίκηση και τη διανομή της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξε αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποίησε στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσε δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η καθ' ης εταιρία, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η καθ' ης μέχρι και την κατάθεση της ένδικης αίτησης είναι αδιάφορη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας, στο κατάστημα, που διατηρεί με την επωνυμία < > στη θέση < > στη
εμβαδού 200 τ.μ. Επικαλούμενη περαιτέρω η αιτούσα επείγουσα περίπτωση

προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης ζητεί να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο παραπάνω κατάστημά της σε καθημερινή βάση κατά τους πέντε μήνες λειτουργίας του κατά το έτος 2012, του οποίου η χρήση είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής της, στο ποσοστό του 10% των συνολικών ακαθάριστων ετησίων εσόδων της επιχείρησής της καθ' ης, που αντιστοιχεί στο ποσό των 9.000 ευρώ, διαφορετικά στο ελάχιστο ποσόν των 2.100 ευρώ, πλέον ΦΠΑ, επιμεριζόμενο μεταξύ των μελών της κατά την ανωτέρω προβλεπόμενη αναλογία, να υποχρεωθεί η καθ' ης να της καταβάλει προσωρινά το παραπάνω αιτούμενο ποσόν διαφορετικά το ήμισυ αυτών, να υποχρεωθεί να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε η καθ' ης τις άνω περιόδους με την απειλή χρηματικής ποινής ποσού 1.000 ευρώ, να της παρασχεθεί η άδεια να προχωρήσει στην αναγκαστική εκτέλεση της απόφασης που θα εκδοθεί σε οιαδήποτε ημέρα και ώρα και να καταδικασθεί στα δικαστικά της έξοδα ποσού 600 ευρώ. Η αίτηση παραδεκτά φέρεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ), πλην του αιτήματος να παρασχεθεί στην αιτούσα η άδεια να προχωρήσει στην αναγκαστική εκτέλεση της απόφασης που θα εκδοθεί σε οιαδήποτε ημέρα και ώρα, που υπάγεται στο καθ' ύλην και τόπο αρμόδιο Ειρηνοδικείο Μυκόνου, στο οποίο και πρέπει να παραπεμφθεί η εκδίκασή του (βλ. άρθρο 929 παρ. 3 του ΚΠολΔ). Σύμφωνα δε με όσα αναφέρθηκαν στην οικεία νομική σκέψη είναι και ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον η αιτούσα επικαλείται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α του Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλείται ότι συνήψε συμβάσεις αμοιβαιότητας και δεν απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η καθ' ης, όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, η συγκεκριμένη ημέρα και ώρα που χρησιμοποίησε η καθ' ης στο κατάστημα της μουσικό ρεπερτόριο. Περαιτέρω είναι νόμιμη, γιατί στηρίζεται στις προαναφερθείσες διατάξεις και στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 54-58, 67 του ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του ν. 2054/92, 69§1εδ.α' (όσον αφορά την καταβολή ΦΠΑ), 682 επ, 728 παρ.

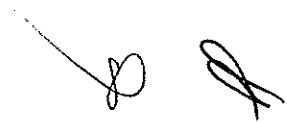

1 περ. ζ', 729 παρ. 2, 450 επ, 731,732, 946 παρ.1 και 176 ΚΠολΔ, 901 επ ΑΚ, πλην του αιτήματος για προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής, το οποίο είναι νόμιμο μόνο για το ήμισυ του αιτούμενου ποσού, αφού σύμφωνα με το άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ, το επιδικαζόμενο ποσό δεν μπορεί να υπερβεί το μισό της απαιτήσεως, της οποίας ζητείται η εξασφάλιση. Συνεπώς πρέπει, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε ότι αρμοδίως φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και είναι νόμιμη, να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Η καθ' ης η αίτηση ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα της αιτούσας ασκείται καταχρηστικά, γιατί η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς τα καθαρά κέρδη της επιχείρησης της και έτσι τίθεται σε κίνδυνο η συνέχιση της λειτουργίας της, ότι αυτή καταβάλλει και στην ΑΕΠΙ σχετική αμοιβή, ποσού 1.949 ευρώ, και τέλος, ότι η αιτούσα επιλεκτικά στράφηκε κατ' αυτής, ενώ θα έπρεπε να διαπραγματευθεί με τους συνδικαλιστικούς φορείς όλων των επιχειρήσεων Μυκόνου, που χρησιμοποιούν μουσική. Η ένσταση αυτή καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος είναι μη νόμιμη στο σύνολό της και επομένως απορριπτέα. Ειδικότερα κατά μεν το πρώτο σκέλος της, γιατί η επίδικη εύλογη αμοιβή σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, -όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση- καθορίζεται όπως προαναφέρθηκε τόσο κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό από το αντίστοιχα αρμόδιο Δικαστήριο, το οποίο λαμβάνοντας υπόψη του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους αιτούντες κοινό αμοιβολόγιό τους (βλ. Δ. Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα «εκδ.β παρ. 184, σελ. 237 και παρ. 213 σελ. 279 και 280, ΠΠΘ 3953/2008 ΧΡΙΑ 2008/467). Περαιτέρω μη νόμιμη τυγχάνει και κατά το δεύτερο σκέλος της, διότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο και το συγγενικό δικαίωμα υπάρχουν παραλλήλως παρέχοντας εξουσίες που απορρέουν από το κάθε δικαίωμα. Ούτε ο νόμος αλλά ούτε και οι διεθνείς συμβάσεις αναφέρονται σε υπεροχή του ενός δικαιώματος έναντι του άλλου ή στην υπεροχή της μιας αμοιβής έναντι της άλλης και δεν αποτελεί κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων το ύψος της καταβαλλομένης αμοιβής στους πνευματικούς δημιουργούς (βλ. ΑΠ 670/2007 Νόμος). Τέλος, κατά το τρίτο σκέλος της για το λόγο ότι με τη δημοσίευση του

σχετικού αμοιβολογίου δίδεται η δυνατότητα στους τυχόν υπάρχοντες συνδικαλιστικούς φορείς να διαπραγματευθούν με την αιτούσα τις οφειλόμενες αμοιβές, ανάγεται δε στη σφαίρα της δικής τους εξουσίας αν θα το πράξουν ή όχι, ενώ ο τρόπος άσκησης των αξιώσεων των μελών της αιτούσας από πλευράς της τελευταίας απόκειται στη διακριτική της ευχέρεια και, τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά δεν την καθιστούν καταχρηστική.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων
, που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου με πρόταση της αιτούσας και της καθ' ης η αίτηση αντίστοιχα, και όλων των εγγράφων, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, πιθανολογήθηκαν, κατά την κρίση αυτού του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή: Η αιτούσα, που τυγχάνει αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που συστάθηκε νόμιμα, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993. Μέλη της είναι α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΕΙΚΟΝΑΣ», β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ» και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ, ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Συν.Π.ε». Στην αιτούσα έχει ανατεθεί από τα παραπάνω μέλη της, των οποίων μέλη είναι Έλληνες μουσικοί και ερμηνευτές-τραγουδιστές, καθώς και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος στην ελληνική επικράτεια οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει κατά τεκμήριο (βλ. άρθρο 55 παρ 2 του νόμου 2121/1993), προς ανατροπή του οποίου δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ο καθ' ου η αίτηση, την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες, συνακόλουθα δε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 55 παρ 2 και 58

1604M
5ο φύλλο της /2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

του νόμου 2121/1993 νομιμοποιείται για τη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και επιδίκασης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα αν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι που δεν είναι μέλη τους. Ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον Ελβετικό «SWIFT PERFORMER», γερμανικό «GVL», ρουμανικό SPEDIDAM», ουγγρικό «EJL», λιθουανικό «AGATA», δανέζικο «GRAMEX», ολλανδικό «NORMA», βελγικό «MICROCAM», πολωνικό «STOART», ρωσικό «ROUPI», κροατικό «HUZIP», αυστριακό «LSG», βρετανικό «PAMRA» και αμερικανικό «RIGHTS AGENCY LTD, με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη σύμβαση της Ρώμης, της 26.10.1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (όπως π.χ. το διαδίκτυο) δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη και, συνεπώς, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του ν. 2121/93 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με την με αριθμό ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β'3245/30-12-2011). Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων, που προηγουμένως είχαν οι τρεις συνεταιρισμοί (GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ), που έχουν πλέον συστήσει την αιτούσα, συμφώνησαν και συνέταξαν μέσα στο έτος 2003 αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις

εφημερίδες, "ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ" (2.5.2003), "ΑΥΓΗ" (6.5.2003) και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" (2.5.2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε [†]συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για στεγασμένους χώρους έως 100 τ.μ. η αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε ποσόν 1.500 ευρώ, ενώ από 101-200 τμ σε 2.100 ευρώ, για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ'ης, η οποία διατηρεί καφέ-μπαρ με την επωνυμία « στο στεγασμένου χώρου, στο οποίο καθημερινά χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου με αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο. Η μουσική αυτή, εξάλλου, είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του και δη για την ψυχαγωγία των πελατών του. Το υπόψη κατάστημα, εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι λειτουργεί πέντε μήνες το χρόνο. Περαιτέρω από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε [†]ότι η επιφάνεια του είναι μεγαλύτερη των 100 τ.μ. Συνεπώς η αμοιβή, που υποχρεούται η καθ'ης να καταβάλει στην αιτούσα, πρέπει, ενόψει και των όσων σχετικώς ανωτέρω αναφέρθηκαν, να καθοριστεί στο ποσόν των 1.500 ευρώ για το έτος 2012, το οποίο είναι εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων των μελών των παραπάνω οργανισμών, που έχουν συστήσει την αιτούσα, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό, καθόσον πολλοί από τους μουσικούς, ερμηνευτές και παραγωγούς αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, ως εκ τούτου δε πρέπει να γίνει δεκτό το αντίστοιχο αίτημα και να επιδικασθεί υπέρ της αιτούσας το ήμισυ του ποσού, το οποίο, κατά τα προαναφερόμενα, καθορίστηκε ως εύλογη αμοιβή των προαναφερομένων. Τέλος, πρέπει η καθ'ης να υποχρεωθεί να προσκομίσει κατάλογο με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2012 με

[†]
ποσοστό
10 %

των δικαιω-
ρίστων εφό-
δων της,
διαφορε-
τικά σε

[†]
M

[†]
το ύψος
των δικα-
θαρίστων
έσοδων
της καθ'ης
ούτε

S
H

0

1604M

6ο φύλλο της /2013 απόφασης του Μον ΠρωτΣύρου(ασφ μέτρα)

την απειλή χρηματικής ποινής, διότι είναι αναγκαίος για τη διανομή της εύλογης αμοιβής μεταξύ των μελών των οργανισμών της αιτούσας, που τη δικαιούνται. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση να γίνει δεκτή και ως κατ' ουσία βάσιμη κατά ένα μέρος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της προκείμενης απόφασης. Τέλος, πρέπει η καθ' ης η αίτηση, να καταδικαστεί ανάλογα με την έκταση της ήττας της στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, κατόπιν σχετικού προς τούτο αιτήματός της (βλ. άρθρα 176 και 191 παρ 2 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδίκων.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ εαυτό αναρμόδιο για την εκδίκαση του αιτήματος παροχής άδειας για διενέργεια πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά τη νύκτα, τα Σάββατα, τις Κυριακές και τις εξαιρετέες κατά το νόμο ημέρες.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ ενώπιον του αρμοδίου Ειρηνοδικείου το αναφερόμενο στην αμέσως προηγούμενη διάταξη αίτημα.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση ως προς τα υπόλοιπα αιτήματά της.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά το έτος 2012 στο ποσόν των χιλίων πεντακοσίων(1.500) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% ποσοστό 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το μισό της παραπάνω, καθορισθείσας αμοιβής και συγκεκριμένα επτακόσια πενήντα (750) ευρώ πλέον του αναλογούντος στο προσωρινά καταβλητέο ποσόν, Φ.Π.Α. για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από την αιτούσα.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να προσκομίσει στην αιτούσα κατάλογο με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2012 με την απειλή χρηματικής ποινής ποσού εκατό(100) ευρώ.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των διακοσίων(200) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στη στις 7 Μαΐου 2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Για τη δημοσίευση